

Comportament cameleonic

Motto: „Vinoții fără vină!”

Tragi-comedie

Scena I **Negarea**

Scena a II-a **Teroarea**

Scena a III-a **Bravada**

Scena I Negarea.

(Toma Necredinciosul se plimbă cu mâinile la spate prin cameră, apoi izbucnește într-un râs nervos.)

Toma Necredinciosul: Măi guvernanților, mânca-v-ar tata, dar proști ne mai credeți voi pe noi! (Bate cu pumnul în ușă). Aduceți-mi și mie un infectat cu Covid 19! Să-l văd eu că respiră cu aparate și pe urmă vă dau voie să mă țineți pe mine ca leul în cușcă toată ziua. Prindeți un Covid, luați-l de o ureche și aduceți-l la mine!

Vreau să văd și eu virusul ăsta, iar dacă l-ați inventat veți avea de furcă cu mine! Ce, mă, virusul acela are picioare, mă, să vină el la noi tocmai din China? Sau pretindeți că este bogat și vine cu avionul?

S-o fi îmbarcat în avion și a coborât la Otopeni, apoi a luat 131 și s-a oprit în Romană, să o ia la pas prin centrul Bucureștiului. Virusul e cult, domnule, mare iubitor de cultură e el! Intră prin teatre și cinematografe și mai ales iubește școlile. Amfiteatrele facultăților este pasiunea lui, dar ca orice om care o dă în bară din când în când, Coviduț intră și în baruri. Să îl vezi acolo dând pahar după pahar peste cap. Al naibii, domnule, se bagă peste tot fără să plătească!

Mă, al naibii virus, cum se plimbă el cu bastonul prin București și nimeni nu-l arestează! La pușcărie cu el!

Politicienii dorm în loc să își facă treaba, asta este. Am văzut eu odată la televizor pe unul dintre aleșii țării, cum se uita cum se împerechează câinii, domnule, dac-ați mai pomenit așa ceva! Nu zic și eu mă uit pe site-uri deocheate, dar după ce m-am asigurat că nu mă vede nimeni. Sunt singur și tot îmi vine să bag capul sub plapumă, ca în copilărie, când făceam o nebunie și nu doream să vadă mama.

(Se-ntunecă la față, strânge pumnul și amenință spre televizor): Cu cine v-ați înțeles de paralizați economia țării? Vindeți țară, hoților! Huooo! Ne țineți închiși în case, să păpați voi tot! Huoooo! Vă uitați cum se împerechează câinii, când sunteți în ședințe solemne!

Cel mai iubit președinte al țării ne-a lăsat fabrici și uzine, hambarele pline de grâu și pe vremea lui avea serviciu toată lumea. Prindea un golan pe stradă, mi-l lua miliția de guler și mi-l băga în canal, pardon, îl ducea la canal.

Ce tot atâtea sărbători și atâtea boli? Suntem cetățeni europeni și avem dreptul la muncă.

Uite, eu! Ce eu nu aș munci? Credeți că aș sta în nădejdea ajutorului social? Dar lucrezi la patron, ești ca un sclav. Mâinile acestea două îl îmbogățesc pe el și nu este drept.

Mai bine stau eu în banca mea. E greu că nu mai pot să iau mâncare de la cantina săracilor și să îmi petrec ziua la bodega de la colț, că s-a închis totul. Staau închis în casă.

Cu 10 lei mă îmbătam crișă, eram în al nouălea cer și uitam tot! Uitam că strigă toți după mine: „Mă, ești ditamai omul! Nu îți este rușine să primești ajutor social?”

Eu asta nu înțeleg la oameni în general. Mă, vrei să muncești ca prostul, nu te oprește nimeni. Dar nu-mi ține tu mie cont, că nu îmi dă statul ajutor social din banii lu' mă-ta sau ai lu'tac-tu ori din banii tăi.

Păi, nu-mi este rușine deloc, oameni buni! Sunt bolnav. Ce știți voi că mă ține un junghi în spate, când pun mâna pe lopată și abia respir. Mă cuprinde amețela ca pe un carusel, când fac efort:vâââj, vâââj. Numai pentru acest motiv si ar trebui să stau în pat toată ziua. Să mi se aducă la pat farfuria cu mâncare și o cană cu apă. Dar ce? Statul român are grijă de cetățenii lui? De câte ori ați văzut să vă bată mascații în ușă și să vă întrebe: „Aveți nevoie de o bere rece, de o friptură sau de un pachet de țigări bune? Mă, ați mâncat voi astăzi?”

Și în plus, eu sunt o capacitate și uite așa (încrucșează mâinile cu încăpățănarea unui copil) mai bine stau decât să pretez o muncă sub demnitatea mea. Mă pedepsiți că nu am diplomă? Valoarea unui om este dată de un carton nenorocit cu trei-patru semnături pe el? Atunci înseamnă că ne merităm soarta, oameni buni!

Nici apa de la chiuvetă nu este bună. Mai bine un whisky bun. Plătim apa să ne otrăvim, dragii mei. De-asta sunt dator la întreținere. Dar lor nu le este rușine că

îmi trimit mie otravă prin conducte. Vor să le mai și plătesc pentru asta. În ceea ce privește faptul că sunt un bărbat prezentabil, lăsați-mă să vă explic!

Vedeți omul îngrijit, frumos în exterior, cum sunt eu, dar nu știți că în interior îl macină boala, sărmanul.

Unde ești, Iohanisse, să îmi spui și mie de ce nu mărești ajutoarele sociale? Le-ai mărit salariile la toți puturoșii, dar la cei cu mâinile ca lopețile de muncă nu te gândești? Merita doctorul care nu a vrut să mă scoată la pensie că uite (pune mâna la inimă, se clatină și se strâmbă) ce bolnav sunt, să i se mărescă salariul? Ce face un profesor? Deschide o carte, citește din ea, plimbă catalogul din clasă în clasă și bea cafele după cafele. Vreau și eu trei luni de vacanță. Nu-i vorba că am vacanță mai mult decât un profesor, dar să fie și la mine plătită ca la cadrele didactice.

(Se oprește din plimbat). Uite cum mă țin ei în casă pe mine, când să mă așez și eu la casa mea, să-mi fac o familie și să fiu în rândul lumii! Ce? Eu nu am dreptul la viață personală? Am 60 de ani, vechime în muncă nu am putut să fac, fiindcă nu m-au lăsat Iohannis și ai lui să mă angajez. Tot universul a complotat împotriva mea, dar eu am supraviețuit.

Singura mea șansă este să gădesc o creștină de peste 65 de ani, cu pensie mai mare, să ne ajungă la amândoi, să gătescă și să facă ordine prin casă, iar dacă, Doamne ferește, cad la pat, să mă îngrijească, fiindcă aceasta este taina căsniciei: împreună la bine și la rău!

Dacă oi avea neșansa să o pierd, poate există vreo soluție, să îmi treacă pensia pe numele meu, dacă pică ea la pat, să se descurce singură, că la mine nu este azil!

Pe mine nu scrie martir, mă, să vă între bine în cap! Pensia ar fi trebuit să se lase moștenire. Uite, mama și tata au muncit toată viața, iar eu le-am avut grijă de gospodărie. Vă întreb eu pe voi: „Nu meritam și eu cel puțin o jumătate din pensiile lor?”

Stăteam acasă, să nu ne spargă cineva apartamentul cât ei erau la serviciu. Așa mi-a trecut tinerețea. Ieșeam și eu pe seară, să mă duc la discotecă sau să beau ceva cu amicii. Eram prieten cu mine numai când aveam bani să-i cinstesc...

După ce s-au pensionat, nu am mai putut să îi părăsesc. Dacă venea cineva să îi bată în casă și să le ia pensiile, nu m-aș fi simțit vinovat toată viața?

Găsisem una la matrimoniale, dar uite ce mi-au făcut ăștia cu izolarea lor! Când să ne întâlnim; hop! Stai în izolare. Eu știu de ce mi-au făcut sataniștii ăștia așa! Nu susțin familia adevărată asta este. Dar și cucoana lasă-mă să te las! I-am zis: „Iubita mea, fă o declarație pe proprie răspundere că mergi în vizită la viitorul soț și nu mai pleci de la mine. Ia și pensia cu tine și actele. Nu zic să îi cheltuiești cu mine, căci eu am bani să îi întorc cu lopata, ci să îi aduci aici să nu ți-i fure cineva!”

Ce m-aș fi făcut dacă venea și trebuia să cumpăr de mâncare? Îi explicam că o căsătorie nu se face din interes niciodată și că numai la cei materialişti dragostea trece prin stomac! O femeie adevărată nu se căsătorește pentru mâncare! De la o anumită vârstă ea trebuie să își imagineze că mănâncă, dacă vrea să își păstreze silueta.

Pe mine nu mă lasă statul ăsta idiot să mă realizez! Am vrut să ies la pensie, bolnav fiind și doctorul mi-a zis de la obraz că nu am nimic, ci sufăr de lene cronică! Cum să-i spui, măi nene, mă, unui om care abia respiră că este leneș? (Începe să plângă) Nici nu îți dai seama, cum m-am simțit eu, când așteptam să mi se facă dreptate, adică să mă roage doctorul să ies la pensie, să mi se spună că sunt leneș și că lenea este singura mea boală de care sufăr. (Suspinând) Ardea sufletul în mine și acum stă cu pistolul ăla de luat temperatura, ți-l pune în frunte și dacă ai cu trei linii mai mult te trimite acasă. Degeaba i-am zis: „Domnule doctor, mă doare inima, sufletul meu este făcut fărâme!” Mi-a răspuns fără să stea pe gânduri: „N-ai nici pe naiba să te ia!”

Nu s-a obosit să mi se adreseze cu dumneavoastră. A văzut că sunt un pârlit și că nu am nici mărunțiș să îi pun în buzunar. (Se uită în toate părțile să nu-l audă cineva) Să vă spun sincer mi-ar fi plăcut să își lepede halatul, să îl pună la îndemână și să fie chemat la o urgență. Cum îndrăzniți să credeți că aș fi furat? Înfăptuiam un act de dreptate, fiindcă banii aceia reprezentau foloase necuvenite sau mită. Bani din buzunarul lui erau banii tăi și banii noștri.

Eu (se bate cu pumnul în piept) mă bat cu 10 omeni. Nu mi-e frică de nimeni în afară de Dumnezeu! Ce să îmi facă mie un virus, care nu este vizibil cu ochiul

liber? Dacă vrea să se înece în alcool puturos, nu are decât să intre în mine, dar va simți mirosul de pufoaică de departe.

Scena a II-a **Teroarea**

(Cu părul vâlvoi, cu ochi bulbucați de groază, Toma Necredinciosul tremură de groază. Șoptit și uitându-se în toate părțile)

Toma Necredinciosul: Sting toate luminile, acopăr până și gaura cheii și să văd unde mă pot ascunde. Virusul nu trebuie să mă găsească și mai ales să nu intre în organismul meu. Poate că m-am contaminat, când am deschis gura, să vorbesc cu mine însumi în șoaptă.

Este o conspirație. Extraterestrii au trimis virușii să mă caute. Dacă intră pe sub ușă. Trebuie să pun ceva și acolo. Nu ar fi mai bine să trag șifonierul în ușă, să o bochez și să mă bag sub masă, cu sticla de băutură lângă mine, că numai ea mi-a rămas credincioasă?

Domnule, eu nu îi înțeleg pe cei care și-au umplut balconul cu saci de cartofi și se gândesc numai la burtă!

Dar sufletului ce îi dau? Uite, eu am în debara stoc de sticle pline cu băutură în care să îmi înec amarul.

(Îngrozit): Se aud pași pe scări. Au venit să mă ia cu izoleta. Stai să mă ascund repede sub masă. Nu mai este timp să blochez ușa cu șifonierul și ei ar auzi zgomote. Trebuie să merg în vârful picioarelor. (Încearcă să intre sub masă, este beat și merge clătînându-se și se lovește la cap în timp ce încearcă să se ascundă sub masă)

Cineva mă sabotează din interior. Picioarele mesei ăsteia erau mai mari. Nu se poate! Precis virusul este în aceeași încăpere cu mine și își bate joc!!!

(Stă înghemuit sub masă și tresare când își aude respirația)

Masa nu este o alegere bună. Cel mai bine mă ascund sub pat, mă întind și dorm liniștit. (Din neatenție lovește sticla de băutură de masă. Sticla se sparge și băutura începe să curgă pe podea. Se așază în patru labe și bea restul de licoare din cioburi si de pe parchet).

Nimic nu trebuie să fie irosit din această sfântă licoare.

Ah, îmi ies picioarele de sub pat! Dacă intră virusul peste mine sau cei care iau cu forța omenii din casele lor, îmi văd picioarele. Acum o înțeleg pe sora vitregă a Cenușăresei că a vrut să își taie vârful piciorului numai să intre în pantoful de aur.

Doamne, unde să mă ascund să nu mă găsească nimeni?

M-au tâmpit izolarea și singurătatea? (Iese de sub pat și se târăște pe burtă până la debaraua cu băutură și scoate alta sticlă).

Cel puțin să trăiesc, să golesesc toate sticlele astea. Nu vreau să le las nimănui. Sunt luate din munca mea. Nu îmi este rușine că mi-e frică. Un om trebuie să tremure pentru viața lui. (Cade în genunchi) Doamne, de ce mi-ai dat viața, dacă ai știut că mi-o iei înapoi? Tu nu știi că darurile nu se cer înapoi? Nu îmi răspunde. Sunt prea neînsemnat pentru Domnia Sa. Toți mă exclud. Oare sunt un paria? (Fără să vrea își zărește chipul în oglindă): De când mă pândești în casa mea, derbedeule? Tu ai văzut în ce hal arăți? Cum îndrăznești să te prezinți în fața mea?

Hai să ne batem, dacă ai curaj! Te strâmbi la mine, dai din buze și mă ameninți.

Mi-ai furat și o sticlă cu băutură. Ce îți sticlesc ochii în cap și ce tulburi și bulbucăți sunt! De când nu a mai văzut părul tău pieptene, măi prăpăditule?

Vezi ce prezentabil sunt eu față de tine? Boierul tot boier rămâne și în izolare, ascultă la mine! De unde până unde ai intrat tu la mine? Mă, tu ai venit să mă omori pentru bani, vrei să îmi furi băutura sau ai adus virusul la pachet? Ai intrat pe furiș, îl lași și pleci și mă vor găsi ăștia mort.

Te-a trimis Iohannis să mă spionezi, nu este așa? Am înțeles și eu cum merg treburile că nu sunt prost. Știi ce mă enervează cel mai tare la tine? Că ai venit în casa mea și ai tupeul să îmi imiți toate gesturile și parcă repeți și cuvintele după mine, dar nu se aud. Ești mut? Cu tine vorbesc.

(Aruncă sticla goală în oglindă și rămâne o spărtură în dreptul capului) Ce mă fac lume bună! L-am omorât. Unde ascund eu cadavrul? Dacă nu era pandemia asta, huști! îl băgam într-un sac sau într-o pătură și îl aruncam în primul lac. Așa!

O să stau cu mortul în casă, până voi putea ieși noapte pe stradă și nu va fi nici țipenie de om. Să mă apropii, să îl pipăi? Poate este chiar virusul că la mine, om cu valoarea, nu putea veni decât un virus uriaș. O fi suferit vreo mutație.

(Plânge din nou) Doamne, ce minte sclipitoare aveam în gimnaziu! Aș fi putut să ajung un savant, profesor universitar, cercetător cu ochii închiși. S-au temut profesorii că le iau locul și m-au lăsat repetent, până am înțeles ce se întâmplă și nu m-am mai dus la școală. Acum înțelegeți de ce îi urăsc. Cum văd un elev dotat, cum îl lasă repetent. Așa i-au făcut și lui Einstein, domnule! L-au considerat retardat în școală, iar profesorul de greacă i-a zis de la obraz că nu va ieși nimic din el. Și România putea să aibă al doilea Einstein, dar românii nu știu să își prețuiască valorile.

Aveți în fața voastră un Einstein căruia nu i s-a permis să evolueze. Ah, dacă aș ajunge Ministrul Educației numit politic, ce instrucție aș face eu cu ei!

(Se îndepărtează de oglindă): A dispărut! Mortul cel fără cap a dispărut din casa mea.

(Cade în genunchi): Ah, ce mă apasă singurătatea! Nu este nimeni cu mine aici. Nici măcar un virus mic, mic de tot, care să mă facă să mă tem pentru viața mea și să o prețuiesc mai mult. Acum câteva secunde am crezut că am în casă un hoț sau un virus uriaș și că îmi bea băutura. M-am înșelat, m-am înșelat, m-am înșelat!

Oare cum va fi mai departe? Îmi voi ține buzele senzuale sub mască tot timpul?

Îmi vor găsi scheletul după 10-20 de ani și mă voi răzbuna atunci, transmițându-le virusul?

Stai! Pandemia este prilejul potrivit să mă fac remarcat. Uite, pot să apar la toate posturile de televiziune, spunând că am descoperit vaccinul împotriva Covidului sau tratamentul împotriva lui. Praf de cărămidă pisat, stai, cărămida pisată, nu praful, că praful-i praf, adaug un strop de alcool și om m-am făcut!

Parcă văd cum cobor scările de marmură ale vilei uriașe din cartierul de lux. Parcă văd menajerele tinere, toate sub 20 de ani și foc de frumoase: una îmi ia ceașca goală din mână, alta îmi deschide ușa. Ce zic îmi deschide ușa? Păi ușile și porțile mele vor fi pe senzori.

Mașina? Cea mai scumpă din lume, cu tapițerie bej sau crem, din cea mai fină piele de vițel, cu bar, frigider și televizor. Neapărat șoferul trebuie să aibă doctoratul și să știe 4-5 limbi străine și mai ales să mi se adreseze cu: „Domnule” sau „Excelență.” Parcă îl aud întrebându-mă: „Semnalizez stânga sau dreapta, domnule sau doriți să mergem înainte?” „Excelență. v-ați uitat umbrela în mașină și vi se udă ilustrul costum de firmă.”

Praf de cărămidă pisată, două-trei picături de alcool și de restul publicitate. Publicitatea vinde. Aș putea să fac și măști de protecție din pungă de plastic.

Parcă mă văd în studio și reporterii roind în jurul meu:

-Cum ați ajuns la descoperirea epocală, domnule?

-Ce faceți cu Premiul Nobel pentru sănătate?

-Cu câte milioane de euro intenționați să vindeți medicamentul minune?

(Serios:) Gata! Nu vă mai țineți după mine! Celebritatea mă apasă deja. Am salvat omenirea, iar voi alergați după mine de parcă am furat ceva? Nu credeam să fie așa de greu să fii celebru.

(Se ciupește de mână cu putere) Au! Să mă trezesc din celebritate și să pun la punct campania de publicitate. Să construiesc discursul cu care voi face mai întâi înconjurul țării și apoi înconjurul lumii.

„Dragi oameni”. Nu! „Oameni dragi!” parcă sună mai bine. Sau: „Dragi cetățeni ai lumii, vă vorbește umilul vostru frate. Dumnezeu a vrut să facă din mine o unealtă și să vă salveze de virusul ucigaș.”

(Se aude tunând): Iartă-mă, Doamne, am greșit pomenindu-și numele alături de planul meu de înșelătorie. Gata, fă să înceteze furtuna, că nu voi mai zice că m-ai ales unealta Ta!

(Fulgerele luminează toată casa și face să se vadă mai bine întreaga mizerie din ea. Toma Necredinciosul îngenunchează:) Am glumit, iartă-mă și nu-mi aprinde casa în cap! Trosnesc toate lemnele cariate și putrezite pe jumătate. Lasă-mi casa în picioare și voi lucra pe cont propriu!

De ce nu vrei să mă înțelegi? Te porți cu mine ca și cum ți-aș fi un fiu vitreg. Îmi făcusem planuri: vila cu scară din marmură neagră și parchet alb lucios, șofer cu doctorat și mașină de lux. De ce mă faci acum să îmi fie frică și să stau în dărăpănătura asta de casă? Știi că în concedii nu am fost de zeci de ani, iar acum mă condamni să umblu și pe stradă cu masca la gură.

Scena a III-a **Bravada**

(Toma Necredinciosul este neras, cu ochii roșii, cu părul ca o claie de fân): Ce zi e azi? Să fie luni, să fie duminică sau joi? Trec zilele și nopțile peste mine fără să știu. Stau îngropat între patru pereți și nu am voie să ies din casă fără declarație pe proprie răspundere.

Un gest și pot fi eu mântuitorul acestui neam! Astăzi voi ieși în stradă, unde este aglomerația mai mare, fără mască și voi îmbrățișa oamenii. Frica din suflet este cea mai periculoasă și mie nu îmi este frică.

De fapt ce este virusul din cauza căruia stagnează economia? O boală ca orice boală. Nu moare lumea și de cancer și din cauza bolilor cardiovasculare?

Cine moare moare, cine nu scapă și omenirea trebuie să meargă mai departe, iar eu voi fi locomotiva ei!

Țara are nevoie de patrioți, domnule! Sper să mai fie în viață profesorii aceia care m-au lăsat repetent și fetele care m-au refuzat din cauza motivului copilăresc că nu am loc de muncă. Să vadă toți ce au pierdut.

Astăzi mă voi confrunța cu virusul. Vom sta față în față: el cu armele sale neștiute, eu cu curajul și dăruirea mea, fiindcă nu am văzut om mai altruist ca mine.

Eu merg pe principiul: „Ai să-mi dai, dă-mi, am să-ți dau, mai așteaptă că nu se face gaură-n cer”.

Ziua de mâine mă va găsi celebru. M-am schimbat. Nu mai sunt omul acela egoist care dorea să vândă praf de cărămidă ca antidot pentru Covid, ci omul care își dă viața (începe să plângă) pentru dușmanii săi, pentru neamul său, pentru cunoscuți și necunoscuți. Pe mine scrie: „Martir”.

(Închide ochii) Vor trage salve de tun la înmormântarea mea și voi fi îngropat cu salve de tun și cu 10 popi. Neapărat 10 popi.

Voi înainta ca David împotriva lui Goliat. Voi merge măreț să învăț românii să își apere libertățile.

Mă voi îmbrățișa cu bătrânele care vând zarzavat la colț de stradă, fiindcă sunt așa de sărace, încât nu au nici Covid.

Ce-ar fi să mă duc la ele după ce anunț toate televiziunile și să comit aroganță după aroganță, adică să le strig: „Dați-mi și mie de un leu Covid! O legătură de virus, să o pun în ciorbă!” Ce bună ar fi o ciorbă rădăuțeană acum, un curcan la cuptor cu legume la grătar și o bucată de plăcintă cu brânză dulce și stafide!

Își cinstește oare omenirea eroii civilizatori cum se cuvine? Merit tot ce este mai bun și mai valoros. Posibil ca prin ieșirea aceasta în public să mă fac remarcat. Aș putea să îmi atârן o pancartă și să fac greva foamei în fața guvernului, să vină rușii, să vină americanii și japonezii să îmi ia interviu și să se mire de eroismul meu!

Să mă ia cu forța și să mă ducă la cel mai bun restaurant, să mă oblige să mănânc. Am uitat că și restaurantele sunt închise. Dar se vor deschide și restaurante și hoteluri, după ce eu voi ieși în stradă fără mască, voi îmbrățișa lumea și voi demonstra tuturor cât s-a exagerat.

(Începe să tușească) Au! Mă ține un junghi în spate. (Unui dușman imaginar): Stai că nu ne-a fost vorba așa! Ți-am promis că vin eu după tine, dar cu condiția să nu te găsesc și tu ce-mi faci acum? (S-așază pe pat) Oare să îmi aprind lumânarea, să spun o rugăciune, să mă așez pe pat după ce îmi fac un duș și mă îmbrac cu hainele de sărbătoare? (Închide ochii) Sfârșitul este aproape. Îl simt. Se apropie în vârful picioarelor. Crede că mă păcălește, dar nu va reuși! În plus, de unde naiba haine de sărbătoare???

(Se pipăie) Imposibil să fi murit între timp și mintea și toate organele să îmi funcționeze! Oare sunt mort demult în casa asta, fără să știu?

(Tusea se întetește): Am sperat că voi cuceri lumea și poate că mai durează puțin și încep să urc către lumea îngerilor. (Se aude o ciocănitură în ușă. Șoptit:) Ce parșivă este și moartea asta! Vine acasă ca o doamnă corect îmbrăcată, ciocănește și tu

crezi că este de la gaze sau de la lumină și îi dai drumul. Cum i-ai deschis, cum sare pe tine!

Și totuși am jurat că voi revoluționa lumea. Nu am voie să mor, nu am dreptul să mor!

Am murit și trăiesc. Știam că așa se va întâmpla. Mă simt ușor și parcă mă trage o mână prin tavan. Urât îmi este mormântul! O groapă cenușie plină de mobilier vechi, sticle sparte și praf. Cred că am murit demult, îngropându-mă de viu în această locuință insalubră.

Dar nu contează! Importantă este mintea, iar mintea mea taie totul brici!

(Plin de importanță) Nimeni din țara asta sau din lume, oricât ar fi de puternic nu va putea să pună mâna pe mine, să îmi bage în cap cipul acela prin care să îmi controleze mintea, să îmi fure ideile și să mă supună!

Spun unii că trăiesc în mizerie, dar nu vedeți toată măreția mea în mijlocul mizeriei în care trăiesc?

Vino la mine, moarte, dacă ai curaj! Voi lupta pentru viața mea până la ultima suflare. Ce ai crezut, Johaniise, că ne sperii ca pe niște copii cu virusul tău?

Nu mai cred în Bau-Bau demult și nu ai dreptul să îmi faci asta, fiindcă nu ești președintele meu! Eu nu te-am votat că am știut că ai să aduci răul peste țară.

E bine că în Franța copiii se duc la școală fără mască, iar la noi le pui mască de protecție prin decret prezidențial și copiilor din grădinițe?

(Se aude un zgomot de aparat de radio venind de departe) Nu am văzut guvernanți ca aceștia! Cred că deja mi-au implantat cipul în minte. Abia am spus de școlile din Franța, că uite, mint cu nerușinare la radio că în Franța s-au închis școlile!

Domnule, vă vor proști și de aceea trebuie neapărat să apar la televizor, să vă spun eu adevărul, să vi se lumineze mintea.

Eu nu am avut nevoie de școală, fiindcă am avut și am o minte strălucită, dar copiii care nu se duc cu ghiozdanul astăzi la școală, mâine vor duce roabele în spatele lor.

Nu vor ști că sunt prevăzute cu roți/roate, cum naiba o fi forma corectă de plural, dar mă înțelegeți oricum și le vor duce în spate, oameni buni!

Voi să luptați și atunci când nu știți pentru ce, să nu creadă că tot poporul este docil și îl duc ei unde vor, mama lor de guvernanți!

Ieșiți în stradă și strigați, bateți-vă joc de cei care poartă masca și nu stați să vă pună stăpânire pe mințile voastre!

Măi, cum se poate, să îți moară cineva drag și să te cheme cu nerușinare să îți dea bani, să scrie medicul pe certificatul de deces: „Cauza decesului: infecție cu Covid”? Cât veți mai profita de morții noștri, măi? Înțeleg, i-ați pus să voteze cu cine trebuie, dar să îi scoateți și plini de Covid, săracii?

În mintea cui s-o fi negociat cauza decesului pentru prima dată? (Tace câteva minute, apoi izbucnește) Statul român m-a înșelat pe mine cu bani cu mulți ani în urmă!

De ce nu m-au chemat și pe mine, să scrie pe certificatele de deces ale părinților: „infecție cu Covid” și să-mi primesc bănuțul? Dacă virusul nu exista pe vremea aceea, trebuia inventat! Meritam și o pensie de supraviețuitor!

De ce am fost născut în țara asta ca să mă chinuiesc, mă? Alții au șomaj pe viață și pe mine mă umiliți?

Neamțu pleacă în excursii în toată lumea cu ajutorul de șomaj. Englezul este șomer și îi dă mâna să îți cumpere o mașină de lux, americanul este șomer și are frigiderul plin și stă în pat, mănâncă floricele de porumb și se uită la film.

Se plătesc facturile și chiria de la sine și duce o viață de huzur, de aceea America e raiul pe pământ.

Numai la noi oamenii sunt lăsați să se descurce cum pot. Nu am ales eu să fiu român, dar dacă ați avut privilegiul să se nască un geniu printre voi, protejați-l, mă!

(Dezamăgit) Am obosit. Îmbătrânesc și nu am fost lăsat în țara mea să fac descoperirea vieții. Politicienii ne vor proștii, domnule! Uite, eu mă gândesc că tot purtând masca de protecție, mi se duce genialitatea, fiindcă nu se mai oxigenează creierul cum trebuie.

(Plin de entuziasm); Asta este! Am găsit! Am găsit descoperirea epocală prin care voi face ca pe crucea mea să scrie: „Aici odihnește un savant al cărui spirit a salvat omenirea de la declin.” Posibil să mă înmormânteze cu onoruri militare și cu salve de tun, iar de pe tărâmul celălalt să vadă toți cei care au pariat că nu voi face nimic în viața asta că am reușit. Doamne, cât de simplu este să îți arunci unui om în față cuvinte otrăvite de genul: „Nu ești bun de nimic! Se va alege praful de viața ta!”

Astăzi am descoperit că purtarea măștii este un semn de degradare intelectuală și fizică a umanității. Eu (se bate cu pumnul în piept) voi muri demn!

Să mă așez la masa de lucru și să îmi fac părinții mândrii de mine!

Unde este computerul meu? (Se scarpină în cap) Nu am și nu am avut niciodată! Dacă aș fi avut, îmi clăteam și eu ochii...Sunt om și nimic din plăcerile vieții nu-mi este străin. Dar mai bine! Mi-ar fi furat hackerii ideile și în plus, nu este mintea mea cel mai eficient computer?

(Răcnind): Sunt sabotat din toate părțile! Dacă nu vorbesc acum, mai târziu va fi prea târziu. Acum înțeleg de ce vor să ne implanteze cipurile în minte. Să ne fure ideile, să ne stăpânească gândurile, în cazul meu, să îmi saboteze genialitatea.

Posibil să fi ascuns în măști un dispozitiv care citește gândurile oamenilor.

Astăzi voi ieși să demasc toate acestea în față tuturor românilor. Astăzi voi fi mântuitorul neamului meu!

Voi trage neamul acesta supus după mine ca o locomotivă! Împreună vom cuceri cele mai înalte piscuri ale civilizației și...(Mirat) Oare ce a curs din pantalonii mei de s-a format o baltă sub mine? Mă simt aiurea. Sunt ud și cald, iar lichidul se răcește cu fiecare clipă. A, da, înțeleg. Mi-au spălat creierul atât de mult, încât nu mai m-am dus la baie...

(Răcnește speriat): Oameni buni, constat că nu mai am miros! Și parcă nici de respirat nu mai respir bine. Am vrut să fac ceva pentru țara asta și uitați-vă! M-au nenorocit. Mi-au trimis virusul prin telepatie.

Ajutoooooor! Ajutoooooor! (Cu întârziere): A fi sau a nu fi pandemie...

SFÂRȘIT